

Domnia lui Ioas. Moartea lui Elisei.

- 13:10-23 -

Din domnia lui Ioas, autorul ne relatează doar episodul de dinaintea morții lui Elisei. Ioas a urmat calea lui Ieroboam. Cu toata acestea, a avut ceva bun. El a oferit atenție lui Elisei și l-a recunoscut ca și om al lui Dumnezeu și ca vas al harului. Ioram în ciuda faptului că Samaria era chinuită de foamete și Elisei era în mijlocul cetății, nu cere ajutorul lui Elisei. Ahab de asemenea nu cere ajutorul lui Ilie în situații critice. Ahazia, fiul lui Ahab nu cere ajutorul lui Ilie când este bolnav. Spre deosebire de aceștia, Ioas îl respectă mult pe Elisei. Deși Ioas nu avea o relație personală cu Domnul și trăia în idolatrie, el se duce totuși la patul lui Elisei și plânge pe fața acestuia. Ioas este conștient că harul lui Dumnezeu peste Israel se revarsă prin Elisei. Odată cu plecarea lui Elisei dintre ei, el vede și o plecare a harului. Posibil ca Ioas să vină cu înclinații idolatre față de ajutorul primit de la Domnul prin Elisei, dar e important că vine – și Elisei răspunde cererii acestuia. Ioas îi spune lui Elisei: **Părinte, Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!** Este expresia care a fost folosită de Elisei când Ilie a fost răpit la cer. Cred că Ioas cunoaște și crede istoria răpirii la cer și folosind această expresie încearcă să reediteze ce s-a întâmplat atunci. Când Ilie a fost răpit, Domnul a părăsit țara odată cu Ilie. Elisei însă a dorit ca harul să se întoarcă în țară. Pentru că Elisei a fost un vas pregătit, Domnul i-a ascultat cererea și s-a întors cu o măsură îndoită de har în țară. Acum Ioas încearcă să facă ce făcuse Elisei altădată. Ce schimbare de perspectivă în viața lui Elisei. Cu aproximativ 50 de ani în urmă, el era cel care se ruga de Ilie, Vasul harului, ca acest har să continue să se reverse peste Israel. Iată că acum el devenise noul Ilie, noul vas la harului, care trebuia să plece de pe acest pământ. Și acum alții se rugau de el, așa cum s-a rugat el odată de Ilie. Elisei și-a ajuns Învățătorul, și dintr-o anumită perspectivă chiar l-a depășit, căci harul revărsat prin Elisei a avut o măsură dublă. Elisei nu îl refuză pe Ioas. Dar oare era Ioas acel Vas cheie care putea schimba destinul istoriei? Elisei îl provoacă, și îi dă un test. La fel cum Elisei a fost testat de Ilie înainte de plecarea acestuia la cer, la fel acum Ioas este testat de Elisei. Testul nu pare foarte greu. Elisei îi explică faptul că o săgeată trasă înseamnă o victorie asupra sirienilor, după care îi cere să tragă mai multe săgeți. Era clar că acestea ar fi însemnat mai multe victorii asupra sirienilor. Elisei nu îi spune lui Ioas de câte ori să tragă. Era testul lui Ioas. Ioas se oprește la săgeata a treia. Necredința, îndoiala, privirile întrebătoare, zâmbetele pe sub mustață ale căpitanilor care îl însoțeau, ridicolul situației de a trage cu săgeți în pământ, toate acestea, l-au făcut să se oprească. Elisei se mânie, îi dă rezultatul corect, dar Ioas nu mai poate face nimic. E prea târziu. Harul a fost disponibil. El se revarsă însă prin vase. Mărimea vasului dimensioneză și mărimea harului revărsat. Vasul lui Ioas a fost mic. Departe de a fi un nou Elisei, el nici măcar nu a reușit să aducă o biruință consistentă împotriva sirienilor.

Tabloul are acest element pozitiv: însuși împăratul plînge la patul lui Elisei. Ahazia nici nu îl bagă în seamă pe Ilie cînd acesta se pregătea să fie răpit la cer. Partea tragică însă, este că Elisei nu are urmaș. Elisei moare, dar nu are urmaș spiritual. Elisei a încercat, ca Ilie, să formeze un nou Vas al harului din următoarea generație. A încercat cu Ghehazi, apoi cu alți fii ai proorocilor. Cu toate acestea, nu a reușit. Dar nu pentru că nu a fost un bun Învățător, ci pentru că nu au mai fost discipoli receptivi. Întunericul spiritual creștea în Israel și astfel nu s-au mai putut ridica vase ale harului. Fără vase, nici harul nu se mai putea revărsa. Elisei moare fără urmaș. Mesajul e clar. Se merge în linie dreaptă spre judecata finală. Doar promisiunea lui Dumnezeu față de Iehu ține judecata în loc. Dar deja domnește Ioas, nepotul lui Iehu. După domnia fiului lui Ioas, promisiunea va expira. Ce se va întâmpla după?

Autorul ne relatează tabloul învierii omului care a fost îngropat în mormântul lui Elisei. De ce a operat Dumnezeu această minune? Cu siguranță că a fost un un semn al harului peste popor. Întâmplarea este unică în istoria lui Israel și în istoria biblică. Domnul operează minunea, dar nu cere lui Israel să vină apoi și să se închine la oasele lui Elisei și să aștepte alte minuni. Acest lucru era idolatru și o urâciune în Israel. Tocmai de aceea, Dumnezeu ascunde trupul lui Moise. Poporul a idolatrizat șarpele de aramă ridicat de Moise, pe care l-au numit Nehuștan și l-au transformat în loc de închinare. Cu atît mai mult ar fi idolatrizat trupul lui Moise. Tocmai de aceea se și explică războiul spiritual dat pentru trupul lui Moise. În acest război s-a implicat diavolul însuși, iar Domnul a trimis pe marele arhanghel Mihail. Aceste lucruri arată miza imensă în jurul trupului lui Moise, precum și tendința spre idolatrie a omului. Omul este robit de vizibil. El mai degrabă se închină trimisului Domnului, decât Domnului. Mai mult, el va avea mereu tendința să considere sfânt în sine un lucru material, decât să se apropie de Dumnezeu cel viu care vrea să domnească peste inima oamenilor. Cu toate că Domnul știa cel mai bine de existența acestui RISC, El face o minune legată de oasele lui Elisei! De ce? Vasele în Israel se împuținaseră, iar vasele sfinte ca Elisei plecaseră pe lumea cealaltă. Domnul însă vrea să mai reverse har peste popor, și atunci se folosește de AMINTIREA lui Elisei. Învierea acelui om (a treia înviere din Vechiul Testament) este o minune foarte mare a cărei veste s-a răspândit în tot Israelul. Deși, Elisei murise, Domnul lucrează la inima poporului prin amintirile acestora despre Elisei. Prin înviere Domnul le aduce aminte că Elisei era omul lui Dumnezeu, și că tot ce a vestit și predicat el despre Dumnezeu este adevărat. Minunea demonstrează că încă era har pentru Israel. La fel cum acel om a înviat pentru că s-a atins de oasele lui Elisei, la fel și Israel, mort din punct de vedere spiritual putea învia dacă își îndrepta inima spre Dumnezeu, vestit odată de marele Elisei. Harul mai este, dar autorul ne indică faptul că harul se îndreaptă spre o perioadă de criză. Motivele și vasele prin care harul se mai poate revărsa sunt din ce în ce mai puține. Și atunci, Domnul parcă încearcă să găsească un pretext pentru a putea revărsa harul. Elisei nu mai este pe pământ, dar oasele lui sunt! Domnul nu lucrează prin Elisei, dar lucrează în virtutea amintirii lui! Este absolut fascinant în cartea Împărați modul în care Domnul caută, găsește și inventează noi motive, și noi modalități pentru a revărsa harul peste un popor care persistă în împietrire. Cu adevărat, el nu vrea moartea păcătosului ci ca acesta să se întoarcă la El și să

trăiască! Cu adevărat harul și îndurarea Sa întrec orice imaginație! Elisei moare, dar totuși Domnul mai revarsă har!

Învierea operată de Domnul prin oasele lui Elisei, ne uimește cu privire la MODALITATEA pe care Domnul o găsește într-o perioadă de criză spirituală maximă pentru a mai putea revărsa har. Amintirea legământului cu Avraam, Isaac și Iacov (vezi 13:23), ne uimește cu privire la MOTIVUL pe care Îl găsește Domnul în această perioadă pentru a mai amâna judecata finală. Suntem surprinși de versetul 23:

- Dar Domnul S-a îndurat de ei, și a avut milă de ei, Și-a întors Fața spre ei **din pricina legământului Său, cu Avraam, Isaac și Iacov**, n-a vrut să-i nimicească, și până acum nu i-a lepădat de la Fața Lui.

Ilie a murit, Elisei a murit, poporul a respins pe acești doi mari profeți, de David nu își poate aminti (căci amintirea lui are influență asupra lui Iuda în mod special), și atunci Domnul, căutând un motiv pentru a mai amâna pedeapsa, se duce cu 1000 de ani în trecut și își aduce aminte de legământul făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dar în ce consta acest legământ?

- În ziua aceea, Domnul a făcut cu **Avraam** un legământ și i-a zis: **Seminței tale dau țara aceasta de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat**, și anume: țara Cheniților, a Cheniziților, a Cadmoniților, a Hetiților, a Fereziților, a Refaimiților, a Amoriților, a Cananiților, a Ghirgasiților, și a Iebusiților. (Genesa 15:18-21)
- Domnul i s-a arătat [lui **Isaac**] și i-a zis: Nu te pogori în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine, și te voi binecuvânta; **căci toate ținuturile acestea îți le voi da ție și seminței tale** și voi ținea jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. Îți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului: voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduielele Mele și legile Mele. (Genesa 26:2-5)
- Și Domnul stătea deasupra ei [scării] și zicea [**lui Iacov**]: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. **Pământul pe care ești culcat, îți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi**; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce îți spun. (Genesa 28:13-15)

Domnul a împlinit promisiunea făcută lui Avraam, Isaac și Iacov. El a înmulțit sămânța lui Avraam într-un mare popor pe care l-a răscumpărat din Egipt și l-a dus în țara Canaan. Pe

timpul lui David și apoi al lui Solomon, Israel a stăpânit peste toată țara pe care Domnul o promisese lui Avraam. Domnul își va împlini promisiunea și într-un alt plan, atunci când toți cei care sunt urmașii spirituali ai lui Avraam, vor învia și vor domni în mod etern peste un pământ și un cer nou, alături de acea Sămânță a lui Avraam, și anume Hristos, în care au fost binecuvântate toate neamurile pământului și prin care se vor putea înnoi toate lucrurile. Deci Domnul își respectase legământul față de Avraam.

Domnul însă făcuse și un legământ cu Israel, în care specificase cât se poate de clar că propășirea și lungimea zilelor în țară depindea de ascultarea lor de poruncile Domnului:

22. Vârsta de oameni care va veni, copiii voștri care se vor naște după voi și străinul care va veni dintr-o țară depărtată – la vederea urgiilor și bolilor cu care va lovi Domnul țara aceasta,

23. la vederea pucioasei, sării și arderii întregului ținut, unde nu va fi nici sămânță, nici rod, nici o iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei și Ţeboimului, pe care le-a nimicit Domnul, în mânia și urgia Lui –

24. toate neamurile vor zice: „Pentru ce a făcut Domnul astfel țării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?”

25. Și li se va răspunde: „**Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei** de Domnul Dumnezeu părinților lor când i-a scos din țara Egiptului;

26. pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei și să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoșteau și pe care nu li-i dăduse Domnul.

27. De aceea S-a aprins Domnul de mânie împotriva acestei țări și a adus peste ea toate blestemele scrise în cartea aceasta.

28. Domnul ***i-a smuls din țara lor*** cu mânie, cu urgie, **cu o mare iuțeală**, ***și i-a aruncat într-o altă țară***, cum se vede azi.” (Deuteronom 29:22-28)

Conform legământului sinaitic Domnul avea dreptul să îi smulgă din țară cu mare iuțeală, de îndată ce ei alegeau să slujească idolilor. Legământul sinaitic nu intra în contradicție cu legământul avraamic. Drept dovadă, Domnul va duce atât pe Israel cât și pe Iuda în robie, în pofida promisiunilor făcute de Domnul lui Avraam. Cu toate acestea, Domnul consideră că legământul făcut cu Avraam este un motiv pentru a Se îndura de Israel și a amâna pedeapsa. Într-adevăr, Domnul mai promisese lui Avraam:

- 1. Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.

- 2. Voi face **un legământ între Mine și tine** și te voi înmulți nespus de mult.”
- 3. Avram s-a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit astfel:
- 4. „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: **vei fi tatăl multor neamuri.**
- 5. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri.
- 6. Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați.
- 7. Voi pune **legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine**, din neam în neam; acesta va fi un **legământ veșnic**, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.
- 8. Ție, și seminței tale după tine, **îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor.**” (Genesa 17:1-8)

Deci Domnul promite că sămânța lui Avraam va avea stăpânire veșnică peste țara Canaanului. Promisiunea se împlinește parțial și este doar degustată în istoria lui Israel, sămânța fizică a lui Avraam. Promisiunea se împlinește în mod plenar și desăvârșit pentru sămânța spirituală a lui Avraam, după cum ne explică Pavel în Romani 4:

13. În adevăr, **făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea**, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.

14. Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită;

15. pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

16. De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită **pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,**

17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl **multor neamuri.**” El, **adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut**, care învie morții și care cheamă

lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.

18. Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” (Romani 4:13-18)

În Galateni, Pavel explică din nou descendența spirituală din Avraam:

- 6. Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.”
- 7. Înțelegeți și voi, dar, că **fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.**
- 8. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că **Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință**, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „**Toate neamurile** vor fi binecuvântate în tine.”
- 9. Așa că cei **ce se bizuie pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.** (Galateni 3:6-9)

16. Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și **seminței lui.**” Nu zice: „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „**și seminței tale**”, **adică Hristos.**

26. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.

27. Toți care ați fost botezați pentru Hristos **v-ați îmbrăcat cu Hristos.**

28. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă **toți sunteți una în Hristos Isus.**

29. Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „**sămânța**” lui Avraam, **moștenitori prin făgăduință.**

(Galateni 3:16,26-29)

Pavel explică apartenența la sămânța lui Avraam din două perspective. Mai întâi explică descendența spirituală din Avraam. Dacă ai credința lui Avraam, ești urmașul său spiritual, ești sămânța lui, și deci moștenitor al făgăduințelor sale. Pe de altă parte, Pavel observă diferența de sens pe care o înregistrează folosirea termenului de Sămânță la singular și nu la plural. Deci, promisiunea s-ar putea referi doar la Avraam și la un urmaș de al său. Acest urmaș este cu siguranță Hristos, Cel în care au fost binecuvântate toate Neamurile. Dumnezeu îi promite lui Avraam și Seminței lui țara Canaanului. Lui Hristos, urmașul lui Avraam, Dumnezeu îi promite tot pământul:

- Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-ți voi da neamurile

de moștenire, **și marginile pământului în stăpânire!** (Ps. 2:7b-8)

Domnul poate plasa, poate mări promisiunea inițială. Lui Hristos, Domnul îi promite tot pământul, și de aceea, prin Hristos, Domnul mărește și promisiunea făcută inițial lui Avraam și care avea în vedere doar țara Canaanului. Iată de ce Pavel spune în Romani 4:13:

- 13. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, ***că va moșteni lumea...***

Am făcut această mică explorare a legământului avraamic pentru a demonstra că smulgerea lui Israel din țară din pricina neascultării nu intra în contradicție directă cu promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam care era menită doar să fie degustată în istoria lui Israel, și a cărei împlinire desăvârșită avea în vedere pe Hristos și Biserica Sa. Există totuși un motiv de care Dumnezeu se putea lega pentru a amâna pedeapsa. El promisese totuși țara Canaanului seminței lui Avraam, și ei erau sămânța lui Avraam. Și pentru că erau urmașii fizici ai lui Avraam, Domnul găsește un motiv să amâne pedeapsa finală. Poate Domnul a invocat acea promisiune tot din Lege care preciza:

6. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,

7. ***care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni***, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exod 34:6-7)

Trecuseră peste 1000 de ani de la moartea lui Avraam, dar nu trecuseră încă mii de ani! Înțelegem din nou ce a însemnat Avraam în planul lui Dumnezeu și cât de multă putere au promisiunile și legămintele făcute de Domnul! Domnul își aduce aminte de Avraam, după mai bine de 1000 de ani de la moartea sa, pentru a Se îndura de urmașii lui! Este evident că Domnul în îndurarea Sa caută MOTIVE pentru a Se îndura de Israel. Și dacă nu le găsește în prezent, El le caută în trecut. Și dacă nu le găsește în trecutul apropiat, El le caută în trecutul îndepărtat. Domnul este în același timp drept și în același timp plin de dragoste. În Sine se dă o luptă între dreptatea și îndurarea Sa. El nu își poate nega dreptatea ci caută motive pentru a Se convinge pe Sine să amâne judecata. Iată ce ne învață Osea despre această luptă lăuntrică din inima lui Dumnezeu:

1. „Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.

2. Dar cu cât prorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor și tămâie chipurilor idolești.

3. Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam.
4. l-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am aplecat spre ei și le-am dat de mâncare.
5. Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului; dar asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întorcă la Mine.
6. Sabia va năvăli peste cetățile lor, va nimici, va mânca pe sprijinatorii lor, din pricina planurilor pe care le-au făcut.
7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.
8. **Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!**
9. **Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc.**
10. Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus.
11. Vor alerga tremurând din Egipt, ca o pasăre, și din țara Asiriei, ca o porumbiță. **Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul.** (Osea 11:1-11)

Domnul are toate motivele să nimicească pe Israel, și totuși Inima I se zbate în Sine și tot lăuntru I se mișcă de milă! Și deși îl lasă pe Israel în robia Asiriană, nu îi șterge numele din istorie, și Domnul își mută deodată privirea dinspre judecata prezentă și fuge spre finalul istoriei când Israel se va întoarce ca națiune la Domnul. Domnul visează ca un copil, privirea Sa străbate istoria până în momnetul în care va putea în sfârșit să binecuvânteze pe Israel.

Dumnezeu nu este un robot sau un mecanism spiritual rigid care funcționează după reguli matematice de genul programelor din calculatoare:

- IF păcat, THEN pedeapsă.
- IF ascultare, THEN binecuvîntare.
- IF Păcat din nou, THEN un timp fix de îngăduință.

- IF Păcat după acest timp de îngăduință, THEN pedepasa finală.

(în limba engleză IF = dacă, THEN = atunci)

Domnul nu este guvernat după niște legi reci și rigide și nu reacționează ca un robot care funcționează după un program perfect și bine pus la punct. Domnul este un Dumnezeu viu. El nu Își poate nega caracterul, dar El este un Dumnezeu viu. Noi suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui. Cum noi suntem vii, dinamici în relațiile cu ceilalți, cu atât mai mult Dumnezeu! Dumnezeu negociază, Dumnezeu are zbateri și dileme lăuntrice, Dumnezeu Își amintetește, Se convinge pe Sine, se poate răzgândi, El se lasă înduplecat, El vorbește cu Sine și cu ceilalți. El negociază cu Sine și este dispus să negocieze cu ceilalți. El este un Dumnezeu viu, El este O Persoană, El este infinit mai VIU, mai dinamic, mai personal, mai relațional decât întreaga umanitate la un loc. Dumnezeu râde, Dumnezeu Se bucură, Dumnezeu plânge. În 1, 2 Împărați este fascinantă truda unui Dumnezeu drept și sfânt în a Se convinge pe Sine să amâne judecata și să mai reverse har. Conform legământului sinaitic judecata trebuia să vină cu MARE repeziciune. Cititorul, vede nelegiuirea lui Israel, și știe că judecata bate la ușă. După fiecare capitol care consemnează persistența în păcat a lui Israel, autorul se așteaptă ca în următorul capitol, Israel să fie smuls din țară. Dar este mereu surprins, că nu se întâmplă așa. Domnul îl trimite pe Ilie pentru a mijloci. Apoi îl trimite pe Elisei. Ilie și Elisei sunt respinși. Elisei nu are urmaș Mijlocitor. Dumnezeu nu mai are în prezentul istoriei mijlocitori din pricina cărora să amâne judecata. Și atunci Domnul caută în trecut, și își aduce aminte de Avraam. Deși nu există o contradicție între smulgerea lui Israel din pricina păcatului (lucru pe care oricum Domnul îl va face mai târziu în pofida legământului făcut cu Avraam!) și legământul avraamic, totuși Domnul Și-l invocă Siese pentru a Se mai îndura de Israel. Pe măsură ce Israel persistă în păcat, Dumnezeu intră în criză de motive ale harului. Pe timpul lui Ioas, el găsește unul: legământul avraamic. Când Domnul nu mai găsește în Israel Mijlocitor, El Își spune: ***totuși sunt din prietenul Meu, Avraam!*** Și Se îndură din nou de Israel.

Și Domnul găsește totuși și un motiv în prezentul lui Israel: cele trei săgeți trase în pământ de idolatrul Ioas. Domnul apreciază în marea Sa bunătate fărâma de credință din inima lui Ioas și, așa cum i-a promis prin Elisei, îi dă acestuia 3 victorii asupra sirienilor, și diminuează ASTFEL și din mânia lentă. El amână mânia violentă (smulgerea lui Israel din țară), și diminuează din mânia lentă (pustiirile sirienilor). Și nu în ultimul rând, deși nu sunt vase în Israel, el găsește cu cale să reverse har și să facă minuni prin oasele lui Elisei!!! Domnul caută ORICE și ORIUNDE pentru a lucra spre binele poporului Său! El caută în trecutul îndepărat cu peste o mie de ani în urmă, el caută sub pământ, el caută o fărâma de credință în inima împietrită a lui Ioas! Și găsește în trecut pe prietenul Său Avraam, găsește sub pământ oasele lui Elisei, și găsește în întunecimea spirituală a lui Israel mica sclipire de credință a lui Ioas. Și Domnul lucrează! Și Domnul Se îndură din nou. Motivele invocate în acest pasaj fac să strălucească îndurarea fără margini a Domnului. Motivele acestea nu ar fi ținut, nu ar fi stat în picioare dacă nu și-ar fi găsit un Aliat puternic în îndurarea Domnului. Fără existența milei și bunătății Sale infinte, cele 3 motive invocate, nu ar fi avut în sine nici o putere! Domnul caută deci și cel mai

mic motiv de care se poate lega pentru a amâna judecata! La fel cum Elisei a adus izbăvirea Samariei pentru că împăratul a *venit spre el* să îl omoare, dar totuși *a venit spre el*, la fel și acum Domnul este gata să accepte orice, care să fie totuși un motiv pentru putea lucra spre binele poporului. Domnul este incredibil. El pare să fie dispus să sfideze logica, să sfideze legitățile dreptății pentru a Se îndura de Israel. Nu mai este Mijlocitor în Israel, dar totuși Domnul nu doar că amână judecata finală, dar o și diminuează pe cea prezentă. Doamne, cine ești Tu? Doamne, de ce este așa de mare îndurarea ta pentru fiii oamenilor? De îi rabzi așa de mult? De ce sperii așa de mult pentru ei? Cine este ca Tine, Doamne? Cine Se poate îndura ca Tine?